

Muhabbetullah

Bakara/186. Kullarım sana, beni sorduğunda (söyle onlara): Ben çok yakınımsın. Bana dua ettiği vakit dua edenin dileğine karşılık veririm. O halde (kullarım da) benim davetime uysunlar ve bana inansınlar ki doğru yolu bulular.

Al-i İmran/31. (Resûlüm!) De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir.

Ankebut/25. (İbrahim onlara) dedi ki: "Siz, sırf aranızdaki dünya hayatına has muhabbet uğruna Allah'ı bırakıp birtakım putlar edindiniz. Sonra kıyamet günü (geldiğinde) ise, kiminiz kiminizi tanımayacak, kiminiz kiminizi lanetleyecektir. Varacağınız yer cehennemdir. Ve hiç yardımcınız da yoktur."

Tevbe/ 24 De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeş leriniz, eşleriniz, hısıms akrabalarınız kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız mes-kenler size Allah'tan, Resûlünden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin. Allah fâsıklar topluluğunu hidayete erdirmez."

HADİS...

* Übâde İbn-i Sâmit ra: Her kim Allah'a kavuşup görmeğe muhabbet ederse, Allah da ona kavuşup görmesini sever. Her kim de Allah'a mülâkî olmayı hoşlanmazsa, Allah da ona mülâkî olmayı hoşlanmaz. 'Âişe, yahut Peygamber'in bâzı kadınları: Yâ Resûla'llah! Biz, ölümü hiç hoşlanmayız, demişlerdi. Resûl-i Ekrem kadınlara: Ölüm sizin bildiğiniz gibi değil. Belki şöyledir: Mü'mine ölüm hâli gelince Allah'ın o kulundan hoşnutluğu, Allah'ın ikrâm ve ihâsânı müjdelenir. Bu müjde üzerine artık mü'min'e önünde (ölüm gibi) kendisini karşılayacak hallerden sevimli bir şey olamaz. O anda mü'min Allah'a mülâkî olmaya muhabbet eder, Allah da mü'min kuluna mülâkâtı sever.

* Ebu Hüreyre (ra) anlatıyor: Resûlullah (as) buyurdu ki: "Allah bir kulu sevdi mi, Cebrâil (as)'e şöyle seslenir: "Ben falanca kişiyi seviyorum, sen de sev!" Bunun üzerine semâda aynı şekilde nida edilir. Sonra, arz ehli arasına onun sevgisi indirilir. Bunu şu ayet ifade etmektedir: "İnanıp hayırlı iş işleyenleri Rahmân sevgili kılacaktır" (Meryem 96). "Allah bir kula buğzetti mi, Cibril (as)'e seslenir: Ben falancaya buğz ediyorum. Bu şekilde semâda nida edilir. Sonra, yeryüzüne onun hakkında buğz indirilir."

* Ebû'd-Derdâ (ra) anlatıyor: "Resûlullah (as) buyurdular ki: "Hz. Dâvud (as)'un duaları arasında şu da vardır: "Allahım! Senden sevgini ve seni sevenlerin sevgisini ve senin sevgine beni ulaştırarak amelî taleb ediyorum. Allah'ım! Senin sevgine nefsimden, âilemden, malımdan, soğuk sudan daha sevgili kıl."

* Şuayb (as) aşkından muhabbetinden daima ağlardı. Üç defa gözleri görmez hale gelmişti. Her defasında Allah-u Zülcelal şifasını vermekte idi. Sonunda şu vahy ile karşılaştı: Ey Şuayb! Ateşten korkarak ağlıyorsan, ağlama artık seni ateşten korudum. Cennet arzusu ile ağlıyorsan, onu da sana nasip ettim. Bunun üzerine Şuayb (aleyhisselam) şöyle yalvardı: Ey Rabbim! Onlar için ağlıyorum. Sana kavuşmak için ağlıyorum.

Bu sefer ikinci bir vahy geldi:

Ağla ey Şuayb! Beni isteyenlere, bu alemde ağlamak düşer. Bu ağlamaya bana kavuşmaktan başka çare yoktur.

* Kıyamet günü ümmetler Peygam-berlerin adıyla çağrılacaklardır. Mesela; ey Musa'nın, ey İsa'nın ümmeti diye sesleneceklerdir. Yalnız Allah'a muhabbet edenlere: "Ey Allah'ın velileri! Allah-u Teala'ya buyrun." diye seslenilecek ve bunlar neşe ve heyecandan çıldıracak hale geleceklerdir.

* Yine Ebû Hüreyre ra Nebiy-i Ekrem salla'llâhu aleyhi ve sellem Efendimiz'in şöyle buyurdularını rivâyet etmiştir:

Yedi kimseyi Allâhu Teâlâ kendi zillinden başka zil olmayan (Kıyâmet) gününde kendi zilli altında barındıracaktır: (Birincisi) imâm-ı âdil, (ikincisi) Rabbine (tâat ve) ibâdet içinde perverde olmuş genç, (üçüncüsü) gönlü meşicilere merbut olan kimse, (dördüncüsü) Allah yolunda sevişip buluşmaları da, ayrılmaları da buna müstenid olan iki kimsenin her biri, (beşincisi) mansıb ve cemâl sâhibi bir kadının matlûbu olduğu halde "Ben Allah'dan korkarım" diyerek harâmı irtikâb etme)yen erkek, (altıncısı) infâk ettiğiinden solundaki haberdâr olmayacak kadar ahfâ olarak sadaka veren adam, (yedincisi de) tenhâda (lisânen, yâhud kalben) Allâhu Teâlâ'yı zikredip de gözü (dolup) taşan kişi.

Pırlanta

"Muhabbet: Sevgi, kalbî alaka, herhangi bir şeye veya herhangi birine düşkünlük manalarına gelir ki; insanın duygularını bütünüyle tesiri altına alması itibariyle aşk, vuslat aşkıyla yapıp tutuşma şeklinde daha derin buudlara ulaşmasına da şevk u iştiyak denir. Muhabbeti, kalbin Mahub-u Hakiki'yle münasebeti.. O'na karşı duyulan, önüne geçilmez şiddetli iştiyak.. gizli-açık her meselede O'nunla mutlak mutabakat.. her mevzuda Sevgili'nin murad ve isteklerinin kollanması.. ve vuslat edine kadar kendinden geçip ayrılmama şeklinde de tarif etmişlerdir ki bunların hepsini bir noktaya irca mümkündür: Ya Hak diyerek doğruluk Allah huzurunda durma; bütün kaygılardan, fani alakalardan kurtulma..."

İnsan duygular yumağı bir varlıktır ve onun fitratının bir başka buudu ise "dünyaya gelen her varlıkta en esaslı bir unsur, en parlak bir nur, en büyük bir kuvvet"(557) olan sevgidir. "Varlığın ilk atomları sevgi sevgi diye dönüp durmuştur. İlk moleküller sevgi sevgi diye hareket etmiştir. İlk yaratılan insanda sevgi nümeyandır. Peygamberlik manzumesinin, nebilik şiiirinin kafiyesi Hz. Muhammed Mustafa (sas) sevgiyi temsil etmiştir."

"Sevgi ve muhabbet, insanın mahiyetine dercedilmiş bir hakikattir. Hatta onun, kainatın mayesi olduğu da söylenebilir. Çünkü Cenab-ı Hakk, kainatı, mevcudata olan muhabbetinden dolayı yaratmış; düzenli bir hayat sürdürebilmeleri için de çeşitli kanunlar vaz' etmiştir. Yine insanlığa olan hususi sevgisinden, cennet ve cehennemler kurup; biriyle mükafaatlar va'dederken, diğeriyle insanları korkutup nazarların Kendisine çevrilmesini hedeflemiştir.

Allah muhabbeti, Allah alakası kalbe girince her şeyi siler, süpürür götürür. Ve bu bir ölçüde sizin Allah'la alakasının ifadesidir, münasebetinizin ifadesidir. Ne kadar seviyor, ne kadar alaka duyuyorsanız o kadar alakası vardır, kat katıyla. Resulullah (s.a.s.) buyuruyor; "bir insan Allah'a mülâkî olmayı Allah'la karşılaşmayı, Allah'a vasıl olmayı, Allah'ın tecellileriyle bütünleşmeyi arzularsa Allah da (c.c.) onu ister. Onu sever. - Tabiri caizse onu arzular- bir kimse ondan kaçarsa Allah da onunla karşılaşmadan hoşlanmaz" buyuruyor. Sevmez Allah onu. Karşısına çıksın istemez onu diyor. Demek ki insanlarda ki sevgi Allah sevgisinin bir emaresidir. Kalplerinizi yoklayın, kafalarınıza bakın. O alaka ne kadar derinse Allah'ın size olan muhabbeti, sizi tutması, sizi desteklemesi, sizi aziz bilmesi, sizi yere bırakmaması, sizi hep üstün tutması onun bir bakıma lazımı olacaktır. Sevin Allah'ı seveceksiniz. Güvenin Allah'a Allah (c.c.) sizi boşlukta bırakmayacaktır. Rabbim sizi boşlukta bırakmasın.

Günümüzde ki arzılardan bir tanesi de odur. Bir Allah'ı gerektiği gibi bilemiyor, takdir edemiyor, azametiyle vicdanlarımızda duyamıyor bir de onu her şeyin üstünde sevemiyoruz. Sevemiyoruz, hani nadiren bazılarımızın aklına geldiği zaman en sevdiğimiz birisini andığımızda burnumuzun kemikleri sızladığı gibi işte onları uzatamıyor, genişletemiyor ve Allah'ı her zaman öyle hatırlayamıyoruz.

"Muhabbetin iki önemli rüknü vardır:

1) Zahirî ki; her zaman Sevgili'nin hoşnutluğunu takip etmektir.

2) Batınî ki; iç alemi O'nunla alakalı olmayan her şeye karşı bütün bütün kapamaktır. Hak erleri muhabbet dediklerinde bu manadaki muhabbeti kastederler. Onlara göre, lezzet, menfaat hatta manevi hazlara karşı duyulan alakaya muhabbet denmez.. dense dense ona "mecazi sevgi" denir."

RİSALE....

Katiyen bil ki, hilkatın en yüksek gayesi ve fitratın en yüce neticesi, iman-ı billâhtır. Ve insanîyetin en âli mertebesi ve beşerîyetin en büyük makamı, iman-ı billâh içindeki marifetullahıdır. Cin ve insanın en parlak saadeti ve en tatlı nimeti, o marifetullah içindeki muhabbetullahıdır. Ve ruh-u beşer için en hâlis sürur ve kalb-i insan için en sâfi sevinç, o muhabbetullah içindeki lezzet-i ruhaniyedir.

Evet, bütün hakikî saadet ve hâlis sürur ve şirin nimet ve sâfi lezzet, elbette marifetullah ve muhabbetullahıdır. Onlar, onsz olamaz. Cenâb-ı Hakkı tanıyan ve seven, nihaysiz saadete, nimete, envâra, esrara, ya bilkuvve veya bilfiil mazhardır. Onu hakikî tanımayan, sevmeyen, nihaysiz şekavete, âlâma ve evhama mânen ve maddeten müptelâ olur.

Evet, şu perişan dünyada, âvâre nev-i beşer içinde, semeresiz bir hayatta, sahipsiz, hâmisiz bir surette, âciz, miskin bir insan, bütün dünyanın sultanı da olsa kaç para eder? İşte bu âvâre nev-i beşer içinde, bu perişan, fânî dünyada, insan sahibini tanımazsa, mâlikini bulmazsa, ne kadar biçare sergerdan olduğunu herkes anlar. Eğer sahibini bulsa, mâlikini tanısın, o vakit rahmetine iltica eder, kudretine istinad eder. O vahşetgâh dünya, bir tenezzühgâha döner ve bir ticaretgâh olur.

ALLAH'A VASIL OLMANIN YOLU

Her şey Allah'a kavuşmakla son bulur. Sen de Hakka vasil olduğun zaman manen ve maddeten tekâmülünü tamama erdirmiş sayılırsın..

Mevlâ'ya vasil olmanın manası: Halkı kalben bırakmış olmandır... Heva ve hevesin kötü yolunu terk etmendir... İrade ve şahsî arzularını bırakmış olmandır; irade ile gitmek, bu yolda iyi sayılmaz. Bu iyi olmayan ahvâlî bırakıp Allah'ın emirlerine bağlandığın gün, manevî yollar artık sana açılmış demektir. Bu hâle erdikten sonra iyi olmayan eski huylara doğru hiçbir kıpırdama olmamalı. Başkası da seni alâkadar etmemeli.. Hakkin emri ve onun hikmetli işlerini görmelisin.. Bu zikrettiğimiz hâl fena hâlidir.. Hakkın hikmetlerini kendini kaybetmek makamıdır. Bu makama: Hakka vuslat tabirini kullanırlar.

ZERRENİN YARISI KADAR

Nakledildiğine göre Hz. İsa (as) bir gün bahçe sulayan bir delikanlıyla karşılaşır. Delikanlı Hz. İsa'ya "Rabbinden, sevgisinin zerre ağırlığındaki bir kısmını bana bağışlamasını dile" der. Hz. İsa ona "sen zerre kadarına dayanamazsın" diye karşılık verir. Delikanlı "o halde zerre kadarının yarısını versin" der. Bunun üzerine Hz. İsa onun için "Ya Rabbi bu gence sevginin zerre kadarının yarısını bağışla" diye dua eder ve yoluna devam eder.

Epeyce bir müddet sonra Hz. İsa'nın (as) yolu yine oraya düşür, delikanlıyı sorar. "Delirdi, dağlara çıktı" derler. Hz. İsa delikanlıyı kendisine göstermesi için Allah'a dua eder. O sırada delikanlı dağlar arasında görür, onu gözlerini gökyüzüne dikmiş ve bir kaya üzerinde dimdik ayakta dururken bulur.

Hz. İsa (as) delikanlıya selam verir, selamını almaz. "Ben İsa'yım" diye kendisini tanıtarak delikanlının ilgisini çekmeye çalışırken ulu Allah'tan kendisine şu vahiy gelir: "kalbine benim sevgimin yarım zerresini taşıyan kimse insanoğlunun sözünü hiç duyar mı? izzet ve celalim hakkı için sen onu testere ile ikiye biçsen onun acısını bile duymaz."

ALLAH DEMEK

Fakir bir genç, padişahın kızına aşık olmuş. Bu ümitsiz sevdasını gidip memleketin meşhur dervişine anlatarak yardım dilemiş. Derviş: "evladım, şehrin girişinde, tam yol ağzına otur, kim ne derse desin sadece Allah" diye cevap ver" demiş.

Fakir genç denileni yapmış. Günlerce, aylarca şehrin girişinde başka hiçbir kelime konuşmadan "Allah" demiş. Derviş, yiyeceğini, içeceğini her gün getiriyormuş. "Allah" diyen genç halk arasında meşhur olmaya başlamış. Nihayet bir gün padişah da genci merak etmiş. Dervişten genç hakkında bilgi istemiş.

Derviş, gencin devrin büyüklerinden olduğunu söylemiş. Padişah, kalkıp genci ziyaret etmiş. "Kimsin?, Derdin ne? Ne istersin?" demiş ise de, genç padişaha karşı da "Allah" demekten vazgeçmemiş. Başka tek kelime konuşmamış.

Derviş akşam gencin yanına gitmiş. Padişah sana "kızımı vereyim" deyene kadar sen ondan sakın ha bir istekte bulunmayasın!" diye tembihle bulunmuş. Nihayet bir gün padişah gelip: "Ne istiyorsun, istiyorsan seni kızım evlendiriyim deyince, genç, dervişin şaşkın bakışları altında: "yok" demiş.

"Artık onu istemiyorum. Ben başka bir hatıra Allah dedim. Allah devrin padişahını ayağıma getirip, benim gibi miskin bir gence kendi kızını teklif ettirdi. Onun hatırına Allah deseydim kim bilir ne olurdu? Ben bundan böyle Ondan başkasını anmıyor, Ondan başkasını istemiyorum.

AŞIK BİR GARİP

Hikaye edildiğine göre Zünnun'ül Misri (rehimehullahu) bir gün Mescid-i Haram'a girer, sütunlardan birinin altında çırılçıplak yerde yatan hasta bir delikanlı görür. Delikanlı yanık bir sesle inlemektedir. Bundan sonrasını şeyhin kendisinden dinleyelim.

"Yanına sokuldum, selam verdim ve "ey delikanlı, sen kimsin" diye sordum. "ben aşık bir garibim" diye cevap verdi. Ne demek istediğini anlamıştım. "ben de senin gibiyim dedim."

Bu sırada ağlamaya başladı. Onun ağlaması beni de ağlattı. Bana "sende mi ağlıyorsun" diye sordu. "ben de senin gibiyim" diye karşılık verdim. Bunun üzerine daha yüksek bir sesle ağlamaya başladı ve gür, yüksek bir nara attı, hemencecik ruhunu teslim etti.

Elbisemi üzerine örttüm, kefen bulmak için yanından ayrıldım. Kefen satın alıp dönünce onu yerinde bulamadım. Şaşkınlık içersinde "subhanallah" dedim. Bu sırada kulağıma gizli bir ses geldi, şöyle diyordu "ey Zünnun! O öyle bir gariptir ki, onu dünyada şeytan aradı bulamadı. Malik aradı bulamadı, cennette Rıdvan aradı o da bulamadı." "O nerededir?" diye seslendim. Kulağıma şu cevap geldi. "samimi muhabbeti, çok ibadet etmesi ve hatasından derhal tevbe etmesi sayesinde Muktedir Malik'in (Allah'ın) yanına sadakat koltuğundadır.

* **Rabiâtü'l-Adeviyye'nin:** "Allah'a isyan edip durduğun halde O'nun muhabbetinden dem vuruyorsun.. kasem ederim bu anlaşılır gibi değil! Eğer muhabbetinde sadık olsaydın O'na itaat ederdin; çünkü seven sevdiğine itaat eder."

Biri arkadan yaklaşmış kendisine onun münacatını dinliyor. Gece alem yatınca saat bir iki. Kalkmış doğrulmuş, karanlıkta seccadesinin üzerinde kemer beste-i ubudiyet içinde durmuş şöyle diyor; "Allah'ım sevgililer sevgililerin yataklarına gittiler. Aşuk maşukla şimdi sarmaş dolaş. Benim maşukum sensin. Ben de kalktım senin yanına geldim. Sana çeşitli şeyleri şefaathçi olarak arz ediyorum. Konuşurken deli zannederdin bunu. Allah'la bir irtibatı vardı ki anınca kendinden geçerdi."İsteğim, dileğim çoktur. Aşkın maşuktan istediği her şeyi istiyorum. Ama aşkıma şefaathçi değil senin bana olan alakanı şefaathçi yapıyorum. Hani senin bana olan sevgin var ya işte ben onu şefaathçi yapıyorum." Çünkü, dikkat edin, Allah tarafından ne kadar sevildiğinizi öğrenmek istiyorsanız Allah'ı ne kadar sevdiğinize bakın. Seviyorsanız o kadar seviliyorsunuz demektir. "Allah'ım benim sana olan alakam ve aşkım değil senin bana olan muhabbetin hürmetine istediklerimi onunla senden istiyorum. Onu şefaathçi ve vesile yaparak istiyorum" diyor.

* Şeyh Ebû Hasan eş-Şâzelî (k.s) şöyle demiştir:

"Bana, "Ey Ebû Hasan! Elbiselerini kirden temiz tut ki, Allâh'ın yardım kuvvetine mazhar olup, her an korunasın" denildi." Elbiselerim nelerdir?" dedim. "Şüphesiz Allah (c.c) sana önce mârifet elbisesini sonra tevhîd elbisesini, sonra muhabbet elbisesini, sonra İman elbisesini ve sonra İslâm elbisesini giydirmişti. Kim Allâh'ı tanıyıp bilirse, onun yanında her şey küçülüp basitleşir. Kim Allâh'ı severse, ona her şey kolaylaşır. Kim Allâh'ın birliğine inanırsa, o her tehlikeden güvende olur.

Kim de Allâh'a teslim olursa, O'na karşı günah ve isyânı azalır. Günah ve isyanda olan da O'ndan tevbe edip, özür diler. Özür dileyince de "özrü kabul edilir" denildi. Şeyh, ardından şunu söyledi: "Bunun üzerine ben Allah Teâlâ'nın "Elbiseni temiz tut" (Müddessir,74/4) âyetini hatırladım."

"Allah'a isyan ediyor, baş kaldırıyor, serkeşliğin biri bin para sonra da kalkıp diyorsun ki ben ona itaat ediyorum. -sizi tenzih ederim- Allah sevgisini izhar ediyor ve durup Allah'a isyan ediyorsun. Doğrusu hayatıma yemin ederim, hayatı bana veren Allah'a yemin ederim ki işler arasında en garibime giden şey budur, anlaşılır gibi değil. Anlaşılır gibi değil isyanla Allah sevgisi. Muhabbetin sadık olsaydı sen sevdiğin insana itaat ederdin. Sevdiğine itaat ederdin, Allah'a itaat ederdin. Çünkü, seven sevdiğine itaat eder."

ZAT'IYLA MEŞGUL

İbrahim Ethem Hazretlerinin yolu bir gün , İmam-ı Azam Hazretlerine uğradı. İmam-ı Azam'ın etrafındakiler, talebeleri, İbrahim Ethem'e aldırılmaz nazarlarla, garipser gibi baktılar. Büyük imam, bu halden rahatsız oldu ve İbrahim Ethem'e seslendi:

"Buyurun, meclisimize şeref verin, efendimiz, büyüğümüz!" İbrahim Ethem, özür edasıyla bir selam verip geçti. Talebeleri: "Bu zat efendilik sıfatına ne bakımdan layıktır, o makamı nasıl buldu? Sizin gibi bir zatın ona efendimiz demesi nedendir?" Diye sordular. Ebu Hanife Hazretleri, işin aslını anlatan sırrı söyledi: "O ara vermeden Allah'la, Allah'ın Zat'ıyla meşgul, bizse işin dedikodusuyla... Asıl iş, Allah'ı aramaktır. Halife, İbrahim Ethem'e sorar: "Sizin sanatınız nedir? "Bu dünyayı gönüllerine, ötekini de isteklilerine bırakıp burada Allah'ı anmayı, orada da Onun yakınına ermeyi iş edinmek